

DESPRE ROMÂNI ȘI RELIGIE

de Lucia McNeff

(continuare din numărul trecut)

Aș vrea să amintesc celor care mai încearcă să citească din eseurile culese la rubrica aceasta, că sunt texte scrise în anii 1983-1986, dar paradoxal unele dintre ele sunt foarte de actualitate chiar și acum.

O uriașă operație de castrare și transplant are loc acum, îmi spune Moșul. Suntem castrați de Dumnezeire și ni se transplantează cutia neagră a "F"-ului. A Fricii, a Foamei, Forței... Ne mutăm de pe ancestrala frică de Dumnezeu, pe frica de vecin, prieten, milițian. De pe foamea de adevăr, pe foamea de mâncare, de pe speranța în mâine, pe speranța în pâine.

Poate că în străfunduri are loc o ruptură în AND-ul speciei, se separă mișeii de sfinți, victimele de călăi, oamenii Alfa de subhominienii Beta. Deocamdată nu văd decât o imensă și confuză masă intermediară, în care mișelia se sfințește și sfințenia se mișelește, din motive tactice și strategice...

Țăranul s-a latronizat, intelectualul e preacurvit, dăscălimea și clerul au ajuns simplii proletari-cerșetori ai Cuvântului.

Numai în mină mai găsești caractere în masă. Și nici acolo. Îmi aduc aminte de fusul orar al tatălui meu: opt ore sub pământ, opt ore pe pământ, opt ore (de somn) în ceruri. Drac-proletar-om, miner-cetățean-înger...

*

Dumnezeu, el însuși, a avut, pe rând, mai multe limbi "materne": ebraica, greaca veche, latina medievală, slavona...

A încercat spaniola și germana, nu a reușit să le sfințească.

Mai nou învață rusa și engleza fără profesor. Sau limba aceea pe care Mefisto al meu o numește: "Desperanto".

*

Un excelent filolog local, domnul prof. C., îmi spune că țigani, în limba lor, nu ar avea vorbele "a începe", "a sfârși", "a trăi": le exprimă prin perifraze. (Nu-mi vine să cred.)

Turcii vechi, îmi spune tot el, nu aveau timpul trecut și viitor în conjugare: povesteau și plănuiau totul la timpul prezent

Pentru orice mare popor, fuga înapoi, în trecut, sau proiectarea înainte, în viitor, sunt semne de slăbiciune și decadență. Cea mai tristă și jalnică declarație ar trebui considerată asta: "Am fost mari, vom fi și mai mari". E sigur că acum suntem mici de tot.

"Dacă revoluția islamică nu va reuși - în Iran de pildă - este numai fiindcă ayatollahul respectiv a interzis trei uriașe și tipic-orientale instituții ale prezentului viu: cafeneaua, bârfa și târguiala de bazar".

*

Oamenii, ca și popoarele, de altfel, nu sunt în stare să înțeleagă decât Răul pe care ar fi ei înșiși capabili să-l săvârșească.

A ști, a înțelege, a cunoaște, iată etapele efortului meu spre luciditate.

*

De la lup la câine, prin faza tranzitorie de câine-lup.

Poate că nu suntem decât una din cele 22 de miliarde de celule ale unui biet câine, care fusese lup cândva, acum e doar câine pe lanț sau dus de lesă. Am devenit o fiară liberă, îmblânzită, pusă la treabă, educată și reeducată.

Dacă e posibilă Îmblânzirea și chiar dresarea artistică în circ a animalelor cele mai feroase – cum să ne mai îndoim că și popoarele pot fi puse să facă tumbe și să umble pe sârmă.

“Joacă ursul românesc”, zice dresorul Beniuc.

*

Trăim totuși în mijlocul unor miracole continue, profunde. Așa precum numai la bătrânețe oamenii încep să observe cât de cumplit, de cutremurător și de înalt sublim este frumusețea copiilor, a copacilor, a cerului – tot așa și omenirea asta nenorocită, acum când i s-a pus cuțitul la gât, își dă seama că *Terra a fost*, a fost un miracol divin, o revelație, o teofanie.

“Christoase, Dumnezeule, miluiește-mă pe mine, păcătosul. Amin”.

*

Nu știm ce este, în sine, focul, electricitatea, lumina, gravitatea, căldura, radiația nucleară. Nu știm ce este, de fapt, o frunză, o găză, o celulă sau un cromozom. Habar nu avem ce este, în fond, viața, conștiința, gândirea, visul. Avem 10 metri de intestine, habar nu avem ce se întâmplă de-a lungul lor. Nu ne cunoaștem nici pielea proprie – o știm dar nu o înțelegem, multe din limitele și funcțiile sale sunt mistere ce urmează a se dezvolta în viitor, cândva.

Avem un milion de arme de distrugere a Vieții și nici o definiție sau formulă a acestei vieți.

Nu merităm oare să fim bifați de pe listă, cu scârbă și oroare?

*

Nu suntem suficient de creștini spre a ne putea îndrăgosti – ca rușii, de pildă – de suferință și fertă. Urme trainice și sănătoase de păgânism ne îndeamnă – din fericire – să ne iubim plăcerile mărunte, viața așa cum este, mulțumindu-ne cu bucuriile și tristețile lesnicioase.

*

Rămân credincios obsesiilor mele legate de persoana mistică a lui Isus Christos.

Recitind – cu o imensă bucurie interioară – primul capitol din Eonul dogmatic, dintr-o dată, prin reflex și ecou, îmi devine clară propria mea dogmă christologică, pe care am avut-o cândva, în anii de calvarie, dar pe care am pierdut-o sau am risipit-o după aceea. Și anume că Isus a fost Dumnezeu (a făcut minuni, a

umblat pe ape, L-a înviat pe Lazăr) – iar *Christos a fost Omul*: fiindcă s-a jertfit, fiindcă a îndurat crucificându-se. Fiindcă a murit între doi tâlhari, pentru niște tâlhari, pe cruce. Fiindcă I s-a făcut frică, acolo...

Deocamdată, sătul de orice fel de viață, învierea Lui în sine nu mă interesează. Ridicare la Cer, Da! Dar învierea înseamnă o revenire miraculoasă la condiția dumnezeiască – după ce, Christos a definit, fizic și metafizic, tot ce poate fi mai dumnezeiesc în omul-OM.

*

Biserica, putere lumească și instituție socială, și Biserica, ființă sacră și întrupare a lui Christos, s-au despărțit nu numai teologic dar chiar și în conștiința oamenilor. Ce păcat! Ar fi fost absolut necesar ca – pentru epoca asta științifică și militară – măcar Morala creștină să fi rămas, cât de cât, prezentă și funcțională în praxisul facultăților și laboratoarelor în care se cercetează materia și viața: materia, spre a fi folosită, și viața, spre a fi schimbată.

Frica de Dumnezeu pentru fizicienii atomiști, frica de păcat și sacrilegiu a inginerilor biogeneticieni, frica de judecata de apoi a politicianilor, economiștilor, militarilor ce conduc această lume, ne-ar fi ajutat mult astăzi când numai frica de sfârșit, de moarte, de *ekpirosis* (sfârșitul lumii prin ardere totală) mai funcționează în inconștientul tulbure și neputincios al omenirii noastre atee.

*

Celulele canceroase au formidabila putere de a se renaște la infinit. Nu cunosc moartea și nu suferă de nici o boală. Nu au dușmani, sunt cele mai sănătoase celule cunoscute până acum.

Cancerul este un simbol al Răului, cred eu, fiind și un semn de taină. "nici un bolnav de cancer nu moare într-un accident de mașină sau de avion" - citesc în "Expres" (31 mai 1980). Ca să piară el, cancerul, întâi trebuie să pierim noi. Chiar și după moartea noastră tumoarea malignă mai trăiește "în sine" câțva timp. Apoi se mută. Nu se știe cum și în cine.

Mă întorc cu gândul la cancerul lumii noastre - știu că e puternic și nemuritor, știu că e ireversibil și incurabil - și mă întreb dacă nu e cazul să ne punem capul sub patrafir încercând o slujbă de *exorcizare a terrei* noastre îndemonite.